

Arrest

nr. 248 621 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 19 juli 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 18 juni 2020.

1.3. Op 16 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op het platteland, maar bent opgegroeid in de stad Medellin, waar u altijd bent blijven wonen. U bent in 2005 aan de universiteit begonnen aan de studie van procesingenieur, maar korte tijd later zette u deze studies stop. In 2009 zou u vervolgens aan de universiteit van Antioquia taal en letterkunde zijn beginnen te studeren, maar ook deze studie zette u na drie semesters stop. U zou na uw studies nog verschillende jobs hebben uitgeoefend. U zou ongeveer drie jaar hebben gewerkt in een callcenter, vervolgens drie jaar in de bewakingssector voor verschillende bedrijven, dan nog acht maanden als ambulancier en tenslotte zes maanden in een hotel.

Uw problemen begonnen toen u in 2006 aan de universiteit een meisje had leren kennen, een zekere Monica, van wie u sterk vermoedde dat zij een prostituee was. Zij zou u tijdens een les hebben aangesproken en gevraagd hebben om na de les even met haar mee te gaan. Ze zou u gezegd hebben dat ze dadelijk zou worden opgehaald door mannen en zou u gevraagd hebben om naar haar te informeren indien u haar later niet meer zou terugzien. Even later werd ze effectief opgepikt door een aantal mannen die in een grote witte Toyota landcruiser met geblindeerde ramen aankwamen. Toen tijdens de volgende les bleek dat ze niet aanwezig was, bent u aan de receptie van de universiteit naar haar gaan informeren. Een jongeman met een pet op zou u hebben aangesproken en gezegd hebben dat u zich niet diende te moeien en dat u maar beter weg zou gaan. Toen u zich even later op straat begaf, zou dezelfde jongeman u opnieuw gezegd hebben dat u maar beter de universiteit zou verlaten. U besloot korte tijd hierna uw universitaire studies stop te zetten.

In 2009 zou u opnieuw zijn beginnen te studeren maar naar aanleiding van studentenprotesten waarbij uzelf betrokken was geraakt in gevechten zou u ook deze universitaire studie hebben stopgezet.

In 2012 zou u vervolgens zijn aangesproken door een man die u bedreigde en uw identiteitskaart zou hebben gevraagd. Hij zou u hebben laten weten dat hij uw naam nodig had om op een lijst te zetten.

Begin 2013 zou u naar Cartagena zijn verhuisd nadat u met het vriendinnetje van een grote crimineel had geflirt en u van een vriend had vernomen dat deze crimineel u als gevolg van dit geflirt mogelijkerwijze om het leven zou brengen. In Cartagena werd u evenwel onder druk gezet door de mensen omdat men wist dat u niet van deze stad afkomstig was. U zou hierop besloten hebben om het land te verlaten.

In februari 2013 zou u met een bootje naar Cuba gegaan zijn, waar u ongeveer anderhalve maand bent gebleven om vervolgens een maand in Bermuda te verblijven om hierna terug te keren naar Medellin.

Na uw terugkeer in Colombia bent u drie keer het slachtoffer geweest van afpersingsincidenten, meer bepaald in de periode van juni en juli 2015 toen u als werknemer voor de bakkerij werkte. U besloot vervolgens te veranderen van werk om deze problemen te vermijden en als ambulancier zou u inderdaad respect gekend hebben, ook vanwege de bendeleden.

Einde 2016 zou u tenslotte nog door een man met een mes bedreigd zijn geweest toen u op weg was naar de bibliotheek, dit omdat deze in een andere wijk gelegen was.

Op 29 januari 2017 zou u vanuit Bogota naar Spanje gereisd, waar u de volgende dag aankwam. In de jaren die volgden, zou u heen en weer gereisd zijn tussen Spanje en Malta. Op 20 augustus 2018 bent u naar Napels gereisd in Italië waar u een week verbleef. Vervolgens bent u naar Zweden gereisd, waar u bijna één jaar heeft verbleven en zich bezig hield met vrijwilligerswerk binnen een religieuze organisatie. Op 19 juli 2019 reisde u vervolgens naar België, waar u op 2 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming pas indiende in België op 2 augustus 2019, hoewel u al in januari 2017 uw land had verlaten. Met andere woorden, u liet ruim twee en een half jaar passeren vooraleer u de asielpcedure opstartte in België. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de ernst van uw verzoek tot internationale bescherming. Immers, van een asielfzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij onmiddellijk een verzoek tot bescherming indient van zodra hij of zij zich in een land bevindt waar zijn of haar leven niet langer in gevaar is. Het feit dat u een aantal jaren heeft rondgereisd in Europa, heeft gependeld tussen Spanje en Malta en vervolgens nog ongeveer een jaar vrijwilligerswerk heeft gedaan om dan pas uw verzoek tot internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt de ernst van uw verzoek. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u in eerste instantie geen verzoek had ingediend omdat u dacht dat dit gevaren zou meebrengen voor uw familieleden. Toen u dan werd gevraagd of deze angst in uw hoofde dan nu verdwenen was, gelet op het feit dat u wel degelijk een verzoek heeft ingediend, antwoordde u bevestigend en lichtte u toe dat u in de Belgische asielinstanties vertrouwen stelt. Als het werkelijk zo is dat u enkel in de Belgische asielinstanties vertrouwen heeft, dan nog is het onbegrijpelijk dat u niet eerder naar België bent gekomen om hier de procedure te beginnen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 11-24). Uw uitleg kan dan ook niet overtuigen.

U verklaarde dat niemand van uw familieleden op de hoogte was van de ware toedracht van uw persoonlijke problemen in Colombia. Deze uitspraak van u doet de wenkbrouwen fronsen, temeer daar u plots het land zou ontvlucht zijn om vervolgens jaren in Europa door te brengen. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u hen had wijs gemaakt dat u gewoon op reis was vertrokken en ook dat u vrijwilligerswerk had gedaan. Dient in dit verband evenwel te worden bemerkt dat deze uitleg die u aan uw familieleden zou hebben gedaan, overeen lijkt te stemmen met de waarheid. U beaamde dit bovendien. Dat u het land zou zijn ontvlucht omwille van problemen is evenwel erg twijfelachtig. U werd er immers op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat uw broer, uw zus en uw moeder met wie u uw hele leven heeft samengewoond, helemaal niets zouden weten van alle feiten die u zijn overkomen en die u deden besluiten het land te ontvluchten. U verklaarde nu dat u iets beschamends had gedaan waarmee u te kennen wilde geven dat u daarom de waarheid niet had verteld aan uw familie. U zou namelijk getracht hebben een verblijfsstatuut te bekomen in Spanje via een schijnhuwelijk. Na anderhalve maand werd duidelijk dat deze poging om een verblijfsstatuut te bekomen niet zou lukken en werd u door de vrouw in kwestie op straat gezet (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 43-53). Deze uitleg van u doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het bijzonder opmerkelijk is dat uw familieleden helemaal niet op de hoogte zouden zijn van de verschillende problemen die u zou hebben gekend in Colombia hoewel u altijd met hen heeft samengeleefd. Bovendien dient hier bijkomend te worden opgemerkt dat het feit dat u eerder via een illegale juridische constructie (namelijk een schijnhuwelijk) dan via de procedure van een verzoek tot internationale bescherming, heeft getracht een verblijfsvergunning te bekomen, verder twijfels doet rijzen over uw beweerde vrees voor vervolging.

Vervolgens dient opgemerkt dat de verschillende feiten die u aanhaalde weinig overtuigend zijn als aanwijzing voor het feit dat u in geval van terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Zo verwees u naar het eerste incident dat zich in 2006 had afgespeeld. Een meisje dat u had leren kennen in de les zou u gevraagd hebben met haar mee te gaan om te wachten op enkele ongere types die haar oppikten met een geblindeerde auto. Nadat ze naderhand niet meer was komen opdagen in de les, u naar haar had geïnformeerd en u vervolgens werd bedreigd door een jongeman om zich niet te moeien met haar, zou u besloten hebben uw universitaire studies stop te zetten. Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze feiten intussen al van veertien jaar geleden dateren. Men kan ze dan ook bezwaarlijk nog actueel noemen. Bovendien zou u later niets meer van haar vernomen hebben en weet u dus absoluut niet wat er met de vrouw eventueel zou gebeurd zijn. Van ernstige problemen die u later omwille van dit gebeuren zou hebben gekend, is evenmin sprake. U verklaarde hierop dat men u in 2012 had tegengehouden om uw identiteitskaart af te geven zodat men uw naam kon toevoegen aan een lijst. U vermoedde dat het om dezelfde mannen ging door wie het meisje was meegenomen en die u hadden bedreigd om u niet te moeien. U heeft evenwel geen indicaties om dit vermoeden concreet te staven. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2016 en niet in 2012 werd aangesproken door een man die naar uw identiteitskaart had gevraagd. Toen u op dit laatste werd gewezen, antwoordde u eerst dat het inderdaad in 2016 was om vervolgens te zeggen dat het toch in 2012 was. U lichtte toe dat u zich had vergist bij de DVZ. Dit alles is zeer eigenaardig. Opmerkelijk is ook dat u liet optekenen niet te weten of de man die u in 2012 (of 2016) aansprak u al dan niet kende, terwijl u bij DVZ had verklaard dat de man u zou gezegd hebben dat hij u nog kende van op de universiteit. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u dat hij wel degelijk naar de universiteit had verwezen als reden waarom hij uw naam zou nodig gehad hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 83-99). Uw verklaringen in dit verband zijn allerminst overtuigend te noemen. Bovendien zijn deze feiten bezwaarlijk actueel te noemen.

Verder verwees u naar uw betrokkenheid bij studentenprotesten toen u in 2009 aan de universiteit van Antioquia studeerde. U zou op een gegeven moment onder druk zijn gezet om gasgranaten naar de politie te gooien en omdat u dit weigerde, werd u afgeranseld door gemaskerde mannen, van wie u vermoedde dat het medestudenten waren. Na dit incident zou u besloten hebben om ook uw studie aan de universiteit van Antioquia stop te zetten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 67-69). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit incident reeds dateert van elf jaar geleden. Uit uw verklaringen kan ook niet afgeleid worden dat dit eenmalige incident zich later nog heeft herhaald. Bovendien valt ten eerste op dat u over dit incident met geen woord heeft gerept voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw verklaringen over dit incident zijn dan ook allerminst overtuigend te noemen. Deze laatste opmerking geldt ook voor het incident waarbij u preventief vluchtte naar de stad Cartagena en vervolgens naar Cuba en Bermuda nadat het vriendinnetje van een lokale beruchte crimineel met u had geflirt (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 72-73). Ook over deze moeilijkheden heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept en evenmin haalt u elementen aan die er op zouden wijzen dat deze zaken in geval van terugkeer tot problemen zouden leiden.

In verband met de afpersingsincidenten waarvan u het voorwerp uitmaakte toen u in de periode van juni en juli 2015 werkte voor een bakkerij, dient te worden opgemerkt dat deze stopten van zodra u van werk veranderde. U begon immers na uw werk voor de bakkerij als ambulancier te werken en liet optekenen in deze periode niet meer te zijn lastig gevallen door de bendeleden. Meer nog: u verklaarde zelfs door hen gerespecteerd te worden omwille van uw werk (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 78). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u nog ongeveer anderhalf jaar gewacht heeft na deze afpersingsincidenten vooraleer u het land in 2017 verliet.

U verklaart heden in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen dat deze afpersingen niet de laatste incidenten waren die u had meegemaakt. U verwijst immers naar nog een ander incident waarbij u door een onbekende man met een mes zou zijn bedreigd toen u naar de bib wilde gaan. U situeerde dit incident ongeveer twee maanden vóór uw vlucht uit Colombia. Ook hier dient opgemerkt te worden dat u heeft nagelaten naar dit incident te verwijzen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel dit het laatste incident zou zijn geweest voor u besloot het land te verlaten. Hierdoor kan toch aangenomen worden dat het een belangrijke plaats dient in te nemen in uw asielaansluiting. U verklaarde dat er bij DVZ weinig tijd was om verklaringen af te leggen omdat ze aan het afsluiten waren. U zou nog enkele voorbeelden hebben willen toevoegen, maar daar was dus geen tijd meer voor (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 77-81 en zie vragen 117 en 118). Deze uitleg kan niet overtuigen. Evenmin kan er uit dit eenmalige en toevallige incident afgeleid worden dat dit voorval in geval van terugkeer naar Colombia zou leiden tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade.

Omwille van bovenstaande redenen kan u de status van vluchteling of subsidiair beschermde niet worden toegekend. De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen enkel uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in

verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verduidelijkt dat al de incidenten die zich hebben voorgedaan tussen 2006 en tot twee maanden voor zijn vertrek uit Colombia, telkens een link hadden met de bendes. Verzoeker identificeert de daders van zijn vervolging als *la Oficina de Envigado*, een bekende en gewelddadige bende aanwezig in Medellín die actief is in de universiteitsregio van verzoeker en ook rondom zijn woonplaats. Verzoeker citeert in dit verband uit internetartikelen van InSightCrime “*Oficina de Envigado*” van 7 juni 2019, Colombia Reports “*Oficina de Envigado*” van 11 januari 2018 en Committee to Protect Journalists

"Journalist threatened after reporting on gangs in Colombia" van 16 maart 2015. Verzoeker wijst erop dat hem op geen enkel moment rechtstreeks werd gevraagd wie de daders waren en wie hem precies vervolgde. Dit doet vragen rijzen over het onderzoek van de verwerende partij, wat meebrengt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en verdere onderzoeksmaatregelen nodig zijn. Verzoeker kreeg soms de kans niet om ergens meer over te vertellen. Dat verzoeker zich in België verstoppt en geen informatie over zijn verblijf publiek maakt, vb. op zijn Facebookprofiel, toont aan dat zijn angst reëel en actueel is. Verzoeker wenst ook een misverstand te verduidelijken bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS): het laatste incident voor zijn vertrek was de bedreiging met het mes, op weg naar de bibliotheek, niet de afpersingen in 2015 die tot zijn ontslag als bakkershulp leidden. Verzoeker meent dat de verwerende partij ten onrechte beweert dat de periode tussen het laatste incident en het vertrek uit Colombia te lang is en de vrees van verzoeker ondermijnt. De verwerende partij blijft in gebreke enige informatie te onderzoeken over het bestaan en handelen van gewelddadige bendes in Medellín en omstreken.

Vervolgens gaat verzoeker in op verschillende onderdelen van de bestreden beslissing: de tegenstrijdigheden, het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming, het feit of zijn familieleden op de hoogte waren van zijn problemen en gaat hij in op het voordeel van de twijfel. Verzoeker verwijst naar bronnen die bevestigen dat de plaatselijke autoriteiten bekend staan om hun hoog niveau van corruptie en banden met de bendes: Garda World *"Colombia: Gang Violence continues to rise in Medellín"* van 26 juli 2018, The Conversation *"Violence and killings haven't stopped in Colombia despite landmark peace deal"* van 17 januari 2019, Colombia Reports *"Oficina de Envigado"* van 11 januari 2018 en verschillende krantenartikelen. Verzoeker verwijst ook naar de Procederegids van de Verenigde Naties.

Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar bronnen inzake de algemene situatie in Colombia, namelijk *"Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'Etat (2016-avril 2018)"* van de Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 en *"Amnesty International Report 2017/18 – Colombia"* van Amnesty International van 22 februari 2018. Verzoeker stelt dat het bestaan van het Vredesakkoord nog steeds geen aanwijzing is van een vreedzamer klimaat, integendeel, het zorgt voor negatieve gevolgen. Verzoeker verwijst ook naar persartikels en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Inzake de informatie gebruikt in de bestreden beslissing stelt verzoeker dat de COI Focus van 2018 bevestigt dat het vredesakkoord niet kan beschouwd worden als een factor die de vrede in Colombia heeft hersteld. Ook inzake de algemene veiligheidssituatie met gewelddadige incidenten moeten de nodige vragen gesteld worden bij de analyse van de verwerende partij. Verzoeker meent dat de cijfers inzake de burgerslachtoffers aantonen dat er een algemeen risico is om het slachtoffer te worden van geweld. Verzoeker betwist de gebruikte definitie van het begrip 'willekeurig geweld' en meent dat de analyse van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Colombia daarom niet correct is. Hij zet dit als volgt uiteen:

"In dit opzicht is de analyse van verwerende partij omtrent de veiligheidssituatie in Colombia bezwaarlijk. Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in de typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio :

“Volgens het International Institute for Strategie Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne-zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken" Dat het rodekruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast.

In haar arrest in de zaak C285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht:

« Dès lors, sauf à méconnaître les domaines propres à chacun des deux régimes définis, respectivement, par le droit humanitaire international et à l'article 2, sous e), de la directive, lu en combinaison avec l'article 15, sous c), de celle-ci, la possibilité de bénéficier de ce dernier régime ne peut être subordonnée à la constatation que les conditions d'application du premier régime sont réunies. 27 Par conséquent, en l'absence de toute définition, dans la directive, de la notion de conflit armé interne, la détermination de la signification et de la portée de ces termes doit être établie, selon une jurisprudence constante de la Cour, conformément au sens habituel de ceux-ci en langage courant, tout en tenant compte du contexte dans lequel ils sont utilisés et des objectifs poursuivis par la réglementation dont ils font partie (arrêts du 22 décembre 2008. Wallentin- Hermann, C-549/07, Ree. p. 1-11061, point 17, et du 22 novembre 2012, Probst, C-119/12, non encore publié au Recueil, point 20).

28 Dans son sens habituel en langage courant, la notion de conflit armé interne vise une situation dans laquelle les forces régulières d'un Etat affrontent un ou plusieurs groupes armés ou dans laquelle deux ou plusieurs groupes armés s'affrontent. »

In zijn Conclusie voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit voor een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was:

« (...) »

In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »⁹ had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapend conflict » gedefinieerd is:

(...)"

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten toe *“omtrent het verlies van de identiteitskaart van verzoeker”*:

- een e-mail van verzoeker naar zijn advocaat van 11 augustus 2020 (stuk 3);

- een e-mail in het Spaans van de Colombiaanse politie aan verzoeker van 16 november 2016 (bijlage bij stuk 3);
- een kopie van een foto van een document in het Spaans (bijlage bij stuk 3).

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 19 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken om volgende redenen (i) verzoeker diende zijn verzoek tot internationale bescherming pas in België in op 2 augustus 2019, hoewel hij al in januari 2017 zijn land had verlaten, dit is na ruim twee en een half jaar, dit ondermijnt in sterke mate de ernst van zijn verzoek en doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid (ii) verzoeker verklaarde dat niemand van zijn familieleden op de hoogte was van de ware toedracht van zijn persoonlijke problemen in Colombia, terwijl hij nochtans zijn hele leven met zijn moeder, broer en zus heeft samengewoond zodat het opmerkelijk is dat zij niet op de hoogte zouden zijn, verzoeker verklaarde dat hij hun had verteld dat hij op reis naar Europa vertrok en dat hij vrijwilligerswerk deed, wat strookt met de waarheid, zodat het wel erg twijfelachtig is dat hij zijn land zou hebben verlaten omwille van problemen. Verzoeker verklaart dat hij iets beschamends heeft gedaan (een schijnhuwelijk proberen aangaan in Spanje) waardoor hij de waarheid niet durfde te vertellen aan zijn familie, dit doet echter geen afbreuk aan het voorgaande en het verkiezen van een poging tot schijnhuwelijk boven de procedure van een verzoek om internationale bescherming doet verder twijfels rijzen over zijn beweerde vrees voor vervolging (iii) de verschillende feiten die verzoeker aanhaalde zijn weinig overtuigend als aanwijzing dat verzoeker in geval van terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging zou dienen te hebben (1) het eerste incident in 2006 dateert intussen van meer dan veertien jaar geleden en kan bezwaarlijk nog actueel genoemd worden, in 2012 werd hij tegengehouden om zijn identiteitskaart af te geven zodat zijn naam toegevoegd kon worden aan een lijst, verzoeker vermoedt dat dit incident van 2012 verband hield met dat van 2006 maar hij heeft geen indicaties om dit vermoeden concreet te staven, verzoeker weet ook niet of de man die hem aansprak, hem kende, zijn uitleg hieromtrent en zijn uitleg omtrent zijn vergissing over het jaar (2012 of 2016) zijn weinig overtuigend (2) in 2009 was verzoeker betrokken bij studentenprotesten aan de universiteit van Antioquia, dit incident dateert van elf jaar geleden, heeft zich niet meer herhaald en verzoeker heeft dit niet vermeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), verzoekers verklaringen in dit verband zijn allerminst overtuigend, ook zijn verklaringen over zijn preventieve vlucht naar Cartagena en naar Cuba en Bermuda wegens het geflirt met het vriendinnetje van een lokale crimineel zijn weinig overtuigend en hierover heeft hij niet verteld bij de DVZ (3) de afpersingsincidenten in juni en juli 2015 toen verzoeker werkte voor een bakkerij, stopten zodra hij van werk veranderde, zijn werk daarna als ambulancier bracht mee dat hij niet meer werd lastig gevallen door de bendeleden, het is ook opmerkelijk dat verzoeker dan nog anderhalf jaar heeft gewacht vooraleer hij zijn land verliet (4) verzoeker verklaart nu in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat deze incidenten van 2015 niet de laatste waren maar wel een incident twee maanden voor zijn vertrek, waarbij hij door een onbekende man met een mes werd bedreigd toen hij naar de bibliotheek wilde gaan, dat verzoeker dit incident niet heeft vermeld bij de DVZ is vreemd, gezien toch kan worden verwacht dat het laatst meegemaakte incident een belangrijke plaats inneemt in zijn asielrelaas, dat er weinig tijd zou geweest zijn bij de DVZ kan niet overtuigen, uit dit eenmalig en toevallig incident kan bovendien geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade worden afgeleid (iv) de documenten die verzoeker voorlegt wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens is kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Colombia problemen te kennen met de bendes, hij was al het slachtoffer van afpersingsincidenten en bedreigingen en vreest deze opnieuw mee te maken.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker na het vertrek uit zijn land twee en een half jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook heeft verzoeker tegen zijn familie gezegd dat hij ging reizen in Europa en vrijwilligerswerk doen, wat hij effectief ook gedaan heeft. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verschillende feiten die verzoeker aanhaalde weinig overtuigend zijn als aanwijzing dat verzoeker bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging moet hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.4.2. De Raad oordeelt vooreerst dat het feit dat verzoeker tweeëneenhalf jaar na het verlaten van zijn land heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in sterke mate de ernst van zijn verzoek om internationale bescherming ondermijnt en afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker ging na zijn vertrek uit Colombia in januari 2017 naar Spanje en reisde daar heen en weer tussen Spanje en Malta en verbleef in Spanje tot 20 augustus 2018. Vervolgens verbleef hij een week in Italië en ten slotte reisde hij naar Zweden waar hij tot half juli 2019 vrijwilligerswerk deed. Deze houding van verzoeker, die gedurende meer dan twee jaar in Europa verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De Raad wijst erop dat verzoeker in vier landen van de Europese Unie heeft verbleven vooraleer hij in het vijfde land, België, een verzoek om internationale bescherming indiende.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker kort na zijn aankomst in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende, doet hieraan geen afbreuk, gezien hij dit verzoek in de twee daaraan voorafgaande jaren evengoed in een van de andere vier lidstaten waar hij verbleef, had kunnen indienen. Dat verzoeker zich in Spanje probeerde te regulariseren via een schijnhuwelijk en in Zweden verbleef bij een religieuze organisatie waar hij zich veilig voelde, is evenmin een geldige verklaring voor het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij geconcentreerd was op het feit dat hij zich moest verstoppen en verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS (vraag 21) om te bevestigen dat hij nooit lang op dezelfde plaats kon blijven en daarna naar een veilig onderkomen zocht om te kunnen stoppen met reizen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud, vraag 21) verduidelijkte dat hij niet op dezelfde plaats wilde blijven in Spanje omdat de persoon bij wie hij verbleef met drugs bezig was waardoor hij dezelfde angsten had als voorheen. Het veilig onderkomen waarnaar verzoeker verwijst lijkt dus vooral een situatie weg van druggerelateerde feiten in Spanje te zijn, eerder dan een veilige plek waar hij een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Verzoeker

verklaarde verder bij vraag 21 dat hij in Zweden bij een religieuze vereniging bleef omdat hij “onder de radar” wilde blijven en hier in België het gevoel had dat hij veilig was en hier wel een verzoek wilde indienen. Dit zijn echter geen afdoende verschoningsgronden waarom verzoeker niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hem in dit kader niet werd gevraagd waarom hij bang was voor de gevolgen voor zijn familie, blijkt uit het gehoorverslag dat hierop wel degelijk werd ingegaan:

“17) Ik ga u daar mee confronteren, maar het feit dat u zo lang gewacht heeft vooraleer u een VIB indiende, is een negatief element in uw dossier want van een asielzoeker wordt redelijkerwijze verwacht dat hij zich onmiddellijk aanmeldt bij de asielinstanties van het land waar zijn leven niet langer in gevaar is? Mag ik uitleggen waarom ik het niet gedaan heb?

18) Jazeker? Ik wilde het niet doen omdat het gevaarlijk leek voor mijn familie en omdat ik bang was.

19) Nu heeft u wel een VIB ingediend dus nu heeft u geen angst meer voor uw familie? Nu probeer ik het in België en zoals gezegd in België heb ik er wel vertrouwen in.

20) Als het zo is dat u enkel in België vertrouwen stelt waarom bent u dan niet direct naar België gekomen? Omdat ik het oorspronkelijk niet wilde doen ik wilde alles vermijden om met de regering van hier in contact te komen omdat ik er bang van was.

(...)

24) Waarom daar geen asiel aangevraagd want Zweden staat er toch ook om bekend om toegankelijk te zijn? Ja zoals ik al eerder zei ik wilde dat niet doen die asielprocedure starten omdat ik bang was ik wist ook niet goed hoe het werkte ik wist niet of er contact zou zijn met de Colombiaanse regering maar omdat hier dan de Unie zetelt, besloot ik het hier te doen.”

Hieruit blijkt dat verzoeker heeft kunnen uitleggen waarom hij bang was voor repercussies voor zijn familie: hij had schrik dat de regering van het land waar hij een verzoek indiende, contact zou hebben met de Colombiaanse regering. Toen hij deze schrik niet meer had, heeft hij naar eigen zeggen pas een verzoek om internationale bescherming durven in te dienen. In dit verband wordt opgemerkt dat dit niet strookt met verzoekers eigen gedragingen, gezien hij in Spanje een poging heeft ondernomen om een (schijn)huwelijk af te sluiten en daardoor ook met de Spaanse autoriteiten in aanraking kwam en dus niet “onder de radar” bleef.

Wat er ook van zij, de argumentatie in het verzoekschrift kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom verzoeker al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.4.3. De omstandigheid dat niemand van verzoekers familieleden op de hoogte was van de ware toedracht van verzoekers persoonlijke problemen in Colombia brengt mee dat het erg twijfelachtig is dat verzoeker zijn land zou hebben verlaten omwille van problemen. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terecht het volgende:

“U verklaarde dat niemand van uw familieleden op de hoogte was van de ware toedracht van uw persoonlijke problemen in Colombia. Deze uitspraak van u doet de wenkbrauwen fronsen, temeer daar u plots het land zou ontvlucht zijn om vervolgens jaren in Europa door te brengen. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u hen had wijs gemaakt dat u gewoon op reis was vertrokken en ook dat u vrijwilligerswerk had gedaan. Dient in dit verband evenwel te worden bemerkt dat deze uitleg die u aan uw familieleden zou hebben gedaan, overeen lijkt te stemmen met de waarheid. U beaamde dit bovendien. Dat u het land zou zijn ontvlucht omwille van problemen is evenwel erg twijfelachtig. U werd er immers op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat uw broer, uw zus en uw moeder met wie u uw hele leven heeft samengewoond, helemaal niets zouden weten van alle feiten die u zijn overkomen en die u deden besluiten het land te ontvluchten. U verklaarde nu dat u iets beschamends had gedaan waarmee u te kennen wilde geven dat u daarom de waarheid niet had verteld aan uw familie. U zou namelijk getracht hebben een verblijfsstatuut te bekomen in Spanje via een schijnhuwelijk. Na anderhalve maand werd duidelijk dat deze poging om een verblijfsstatuut te bekomen niet zou lukken en werd u door de vrouw in kwestie op straat gezet (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 43-53). Deze uitleg van u doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het bijzonder opmerkelijk is dat uw familieleden helemaal niet op de hoogte zouden zijn van de verschillende problemen die u zou hebben gekend in Colombia hoewel u altijd met hen heeft samengeleefd. Bovendien dient hier bijkomend te

worden opgemerkt dat het feit dat u eerder via een illegale juridische constructie (namelijk een schijnhuwelijk) dan via de procedure van een verzoek tot internationale bescherming, heeft getracht een verblijfsvergunning te bekomen, verder twijfels doet rijzen over uw beweerde vrees voor vervolging.”

De Raad benadrukt dat de uitleg die verzoeker aan zijn familie gaf, namelijk dat hij op reis was vertrokken en ook vrijwilligerswerk deed, strookt met de realiteit en dat hij dit bevestigde tijdens zijn gehoor (notities persoonlijk onderhoud CGVS, vraag 46). De Raad merkt op dat dit gegeven, namelijk het op reis vertrekken naar Europa en het gedaan hebben van vrijwilligerswerk, samen genomen met het feit dat verzoeker gedurende tweeënehalf jaar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, erop wijst dat verzoeker zijn land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat de verwerende partij overhaaste conclusies heeft getrokken. Verzoeker verduidelijkt dat hij bij het CGVS verklaarde dat zijn moeder een zware ziekte heeft en hij haar dus niet ongerust wil maken en niet letterlijk zegt dat geen enkel gezinslid op de hoogte is. Verzoeker benadrukt dat hij iets verder heeft verklaard zijn verhaal uiteindelijk wel aan zijn moeder te hebben verteld om bepaalde documenten via haar te verkrijgen.

Uit vraag 43 van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt inderdaad dat verzoeker verklaarde dat hij zijn moeder niets verteld had over zijn problemen omdat ze fibromyalgie heeft en zich erg zorgen maakt en dan ziek wordt. Verzoeker verklaarde ook dat zijn broer en zus niets weten van zijn problemen (vraag 44). Uit vragen 33 en 34 blijkt dat verzoeker zijn moeder heeft, die niet meer samen is met zijn vader, een broer en een zus en dat zijn broer en zus wonen bij zijn moeder in Medellin. De omstandigheid dat verzoeker niet letterlijk aangeeft dat geen enkel gezinslid op de hoogte is van zijn problemen, neemt dus niet weg dat hij wel verklaard heeft dat zijn moeder, broer en zus (zijn gezinsleden) niets weten over zijn problemen. Verder heeft verzoeker inderdaad aangegeven dat zijn moeder nu wel op de hoogte is omdat hij kopieën nodig had van zijn documenten. Al deze elementen nemen echter niet weg dat het uitermate opmerkelijk is dat verzoekers broer, zus en moeder, met wie verzoeker samenwoonde, niets zouden weten van alle zaken die verzoeker zijn overkomen en die hem ertoe deden besluiten het land te verlaten. Verzoeker situeert zijn meest recente problemen in 2015 en 2017, dit is een periode waarin hij in Medellin bij zijn moeder, broer en zus woonde (notities persoonlijk onderhoud, vraag 75, vraag 39). Er kan toch verwacht worden dat iemand die incidenten meemaakt die van die aard zijn dat ze hem doen besluiten om het land te verlaten, zijn huisgenoten daarvan op de hoogte stelt. Dat dit blijkbaar niet gebeurde, strookt met het feit dat verzoeker het land verliet om op reis te gaan en vrijwilligerswerk te doen, wat hij ook effectief verteld heeft aan zijn familie. Dit ondermijnt in ernstige mate verzoekers vrees.

Bijgevolg is de verwijzing van verzoeker in het verzoekschrift naar bronnen die bevestigen dat de plaatselijke autoriteiten in Colombia bekend staan voor hun hoog niveau van corruptie en banden met bendes, en dat hij daarom een vrees had voor deze lokale autoriteiten, niet dienstig.

2.3.4.4. Tot slot volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze stelt dat de verschillende feiten die verzoeker aanhaalde, weinig overtuigend zijn als aanwijzing voor het feit dat hij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging zou moeten hebben.

2.3.4.4.1. In dit verband beperkt verzoeker zich tot de kritiek dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS niet zonder meer aanvaard kunnen worden: het verhoor bij de DVZ vindt steeds in twijfelachtige omstandigheden plaats waarbij verzoekers worden aangemaand om snel te zijn en samen te vatten. Daarbij komt dat het gehoor van verzoeker op het einde van de dag plaatsvond wanneer er moest afgesloten worden, zodat verzoeker steeds onderbroken werd.

De Raad stelt vast dat aan het einde van het gehoor bij de DVZ het verslag van zijn verklaringen in het Spaans werd voorgelezen aan verzoeker, die dit verslag ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 6, vragenlijst CGVS). Het algemeen betoog dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk zijn, dat verzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten, kan niet worden doorgetrokken naar het gehoor dat voor verzoeker heeft plaatsgehad. Het specifiek betoog dat verzoekers gehoor op het einde van de dag plaatsvond waardoor hij voortdurend werd onderbroken, vermag *in casu* niet aan te tonen dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens dit gehoor niet zouden mogen gebruikt worden. Verzoekers verklaringen werden hem immers in het Spaans

voorgelezen en uit de vragenlijst blijkt duidelijk dat verzoeker gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen (*ibid.*). Tevens verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview dat hij bij de DVZ had gehad “heel goed” verlopen is, dat hij geen opmerkingen heeft en dat hij de belangrijkste informatie heeft kunnen weergeven (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2). Op het einde van het gehoor bij het CGVS stelt verzoeker wel, wanneer hij geconfronteerd wordt met een ommissie bij het gehoor op de DVZ inzake de bedreiging door een man met een mes op weg naar de bibliotheek in 2017, dat hij dit niet heeft gezegd want er was maar weinig tijd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, vraag 117) en hij had nog gevraagd of hij meer situaties mocht vertellen maar op dat moment waren ze al aan het sluiten en hij denkt dat het daarom was dat het niet meer kon (*ibidem*, vraag 118). Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met dit incident met het mes in 2017 en hierover ook stelt “*Evenmin kan er uit dit eenmalige en toevallige incident afgeleid worden dat dit voorval in geval van terugkeer naar Colombia zou leiden tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade*”. De Raad sluit zich hierbij aan.

Voorts beperkt verzoeker zich met het algemene betoog dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een advocaat wordt toegekend aan asielzoekers tijdens het verhoor bij de DVZ, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekers kunnen worden gebruikt gezien er geen garantie bestaat op het respecteren van de procedurele waarborgen, wijst de Raad er op dat de DVZ geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur en dus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen. Te dezen blijkt nergens uit dat deze beginselen *in casu* zouden zijn geschonden, noch dat er onregelmatigheden zouden hebben plaatsgevonden tijdens het gehoor bij de DVZ. Verzoeker betwist niet dat zijn verklaringen hem in het Spaans werden voorgelezen en heeft bovendien op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

2.3.4.4.2. Verzoeker uit ten slotte volgende concrete kritiek. Betreffende het incident waarbij zijn identiteitskaart werd gevraagd, herhaalt hij dat dit incident plaatsvond in 2012 en niet in 2016 en hij wijst erop dat dit spontaan nog eens werd onderlijnd door verzoeker zelf via e-mail aan de CGVS als correctie op zijn nota's. Bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker de stukken van 2016 die betrekking hebben op de administratieve maatregelen die hij ondernam naar aanleiding van het verlies van zijn identiteitskaart in 2016. Verzoeker doelt hiermee op volgend motief van de bestreden beslissing:

“U verklaarde hierop dat men u in 2012 had tegengehouden om uw identiteitskaart af te geven zodat men uw naam kon toevoegen aan een lijst. U vermoedde dat het om dezelfde mannen ging door wie het meisje was meegenomen en die u hadden bedreigd om u niet te moeien. U heeft evenwel geen indicaties om dit vermoeden concreet te staven. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2016 en niet in 2012 werd aangesproken door een man die naar uw identiteitskaart had gevraagd. Toen u op dit laatste werd gewezen, antwoordde u eerst dat het inderdaad in 2016 was om vervolgens te zeggen dat het toch in 2012 was. U lichtte toe dat u zich had vergist bij de DVZ. Dit alles is zeer eigenaardig.”

Door te stellen dat hij zich vergist, bevestigt verzoeker zijn verklaring bij het CGVS en verwijst hij naar zijn e-mail van 18 juni 2020 aan het CGVS waarin hij bijlagen stuurt voor verduidelijking van de data van de gebeurtenissen inzake zijn identiteitskaart. De bijlagen bij deze e-mail betreffen een e-mail in het Spaans van de Colombiaanse politie aan verzoeker over het verlies van documenten en een foto van een document in het Spaans dat dateert van 2012. Verzoeker legt geen vertaling voor van dit stuk en legt evenmin uit waarover dit stuk uit 2012 zou gaan. Dit stuk is opgesteld in het Spaans en er wordt geen vertaling bijgevoegd, waardoor dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) niet in overweging wordt genomen. De Raad merkt op dat louter door het vasthouden aan één versie van de feiten en deze stukken voor te leggen, verzoeker de vergissing niet rechtzet, alleszins niet aantoonbaar dat dit motief geen stand houdt. Bovendien bevat dit motief ook nog volgend onderdeel bevat, dat verzoeker niet betwist:

“Opmerkelijk is ook dat u liet optekenen niet te weten of de man die u in 2012 (of 2016) aansprak u al dan niet kende, terwijl u bij DVZ had verklaard dat de man u zou gezegd hebben dat hij u nog kende van op de universiteit. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u dat hij wel degelijk naar de universiteit had verwezen als reden waarom hij uw naam zou nodig gehad hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 83-99). Uw verklaringen in dit verband zijn allerminst overtuigend te noemen. Bovendien zijn deze feiten bezwaarlijk actueel te noemen.”

Dit motief houdt dus stand en de Raad eigent het zich toe.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op een misverstand tijdens het gehoor bij het CGVS en benadrukt dat het laatste incident voor zijn vertrek de bedreiging met het mes was op weg naar de bibliotheek en niet de afpersingen die tot zijn ontslag als bakkershulp leidden in juni-juli 2015, verwijst de Raad naar wat hierboven gesteld wordt onder punt 2.3.4.4.1. en herhaalt dat hij zich aansluit bij het motief hierover *“Evenmin kan er uit dit eenmalige en toevallige incident afgeleid worden dat dit voorval in geval van terugkeer naar Colombia zou leiden tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade”*.

2.3.4.4.3. De Raad stelt vast dat daarenboven in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de verschillende feiten die verzoeker aanhaalde weinig overtuigend zijn als aanwijzing dat hij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging moet hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit wordt als volgt toegelicht:

“Zo verwees u naar het eerste incident dat zich in 2006 had afgespeeld. Een meisje dat u had leren kennen in de les zou u gevraagd hebben met haar mee te gaan om te wachten op enkele ongerepte types die haar oppikten met een geblindeerde auto. Nadat ze naderhand niet meer was komen opdagen in de les, u naar haar had geïnformeerd en u vervolgens werd bedreigd door een jongeman om zich niet te moeien met haar, zou u besloten hebben uw universitaire studies stop te zetten. Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze feiten intussen al van veertien jaar geleden dateren. Men kan ze dan ook bezwaarlijk nog actueel noemen. Bovendien zou u later niets meer van haar vernomen hebben en weet u dus absoluut niet wat er met de vrouw eventueel zou gebeurd zijn. Van ernstige problemen die u later omwille van dit gebeuren zou hebben gekend, is evenmin sprake. U verklaarde hierop dat men u in 2012 had tegengehouden om uw identiteitskaart af te geven zodat men uw naam kon toevoegen aan een lijst. U vermoedde dat het om dezelfde mannen ging door wie het meisje was meegenomen en die u hadden bedreigd om u niet te moeien. U heeft evenwel geen indicaties om dit vermoeden concreet te staven. Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2016 en niet in 2012 werd aangesproken door een man die naar uw identiteitskaart had gevraagd. Toen u op dit laatste werd gewezen, antwoordde u eerst dat het inderdaad in 2016 was om vervolgens te zeggen dat het toch in 2012 was. U lichtte toe dat u zich had vergist bij de DVZ. Dit alles is zeer eigenaardig. Opmerkelijk is ook dat u liet optekenen niet te weten of de man die u in 2012 (of 2016) aansprak u al dan niet kende, terwijl u bij DVZ had verklaard dat de man u zou gezegd hebben dat hij u nog kende van op de universiteit. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u dat hij wel degelijk naar de universiteit had verwezen als reden waarom hij uw naam zou nodig gehad hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 83-99). Uw verklaringen in dit verband zijn allerminst overtuigend te noemen. Bovendien zijn deze feiten bezwaarlijk actueel te noemen.

Verder verwees u naar uw betrokkenheid bij studentenprotesten toen u in 2009 aan de universiteit van Antioquia studeerde. U zou op een gegeven moment onder druk zijn gezet om gasgranaten naar de politie te gooien en omdat u dit weigerde, werd u afgeranseld door gemaskerde mannen, van wie u vermoedde dat het medestudenten waren. Na dit incident zou u besloten hebben om ook uw studie aan de universiteit van Antioquia stop te zetten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 67-69). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit incident reeds dateert van elf jaar geleden. Uit uw verklaringen kan ook niet afgeleid worden dat dit eenmalige incident zich later nog heeft herhaald. Bovendien valt ten eerste op dat u over dit incident met geen woord heeft gerept voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw verklaringen over dit incident zijn dan ook allerminst overtuigend te noemen. Deze laatste opmerking geldt ook voor het incident waarbij u preventief vluchtte naar de stad Cartagena en vervolgens naar Cuba en Bermuda nadat het vriendinnetje van een lokale beruchte crimineel met u had geflirt (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 72-73). Ook over deze moeilijkheden heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept en evenmin haalt u elementen aan die er op zouden wijzen dat deze zaken in geval van terugkeer tot problemen zouden leiden.

In verband met de afpersingsincidenten waarvan u het voorwerp uitmaakte toen u in de periode van juni en juli 2015 werkte voor een bakkerij, dient te worden opgemerkt dat deze stopten van zodra u van werk veranderde. U begon immers na uw werk voor de bakkerij als ambulancier te werken en liet optekenen in deze periode niet meer te zijn lastig gevallen door de bendeleden. Meer nog: u verklaarde zelfs door hen gerespecteerd te worden omwille van uw werk (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 78). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u nog ongeveer anderhalf jaar gewacht heeft na deze afpersingsincidenten vooraleer u het land in 2017 verliet.

U verklaart heden in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen dat deze afpersingen niet de laatste incidenten waren die u had meegemaakt. U verwijst immers naar nog een ander incident waarbij u door een onbekende man met een mes zou zijn bedreigd toen u naar de bib wilde gaan. U situeerde dit incident ongeveer twee maanden vóór uw vlucht uit Colombia. Ook hier dient opgemerkt te worden dat u heeft nagelaten naar dit incident te verwijzen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel dit het laatste

incident zou zijn geweest voor u besloot het land te verlaten. Hierdoor kan toch aangenomen worden dat het een belangrijke plaats dient in te nemen in uw asielrelaas. U verklaarde dat er bij DVZ weinig tijd was om verklaringen af te leggen omdat ze aan het afsluiten waren. U zou nog enkele voorbeelden hebben willen toevoegen, maar daar was dus geen tijd meer voor (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 77-81 en zie vragen 117 en 118). Deze uitleg kan niet overtuigen. Evenmin kan er uit dit eenmalige en toevallige incident afgeleid worden dat dit voorval in geval van terugkeer naar Colombia zou leiden tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade.”

Verzoeker brengt, buiten de hierboven reeds besproken kritiek, geen concrete argumenten aan om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, zodat ze onverminderd overeind blijven.

2.3.4.5. Verzoeker voert onder verwijzing naar internetartikelen van InSightCrime “*Oficina de Envigado*” van 7 juni 2019, Colombia Reports “*Oficina de Envigado*” van 11 januari 2018 en Committee to Protect Journalists “*Journalist threatened after reporting on gangs in Colombia*” van 16 maart 2015 aan dat al de incidenten die hij heeft meegemaakt van 2006 tot 2017, een link hadden met de bendes in Colombia en dat hij de daders van zijn vervolging identificeert als “*la Oficina de Envigado*”.

De internetartikelen waaruit verzoeker citeert betreffen druggerelateerde feiten en bedreigingen van journalisten. Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen nooit melding gemaakt van druggerelateerde incidenten of van het feit dat hij journalist zou zijn/nauwe banden met een journalist zou hebben, zodat deze artikelen geen betrekking hebben op zijn concrete situatie. Alleszins wordt opgemerkt dat de Raad hierboven samen met de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verschillende feiten die verzoeker aanhaalde weinig overtuigend zijn als aanwijzing voor het feit dat hij in geval van terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging zou dienen te hebben, nog daargelaten het feit dat verzoeker na het vertrek uit zijn land twee en een half jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat verzoeker tegen zijn familie gezegd heeft dat hij ging reizen in Europa en vrijwilligerswerk doen, wat hij effectief ook gedaan heeft, wat in ernstige mate zijn vrees ondermijnt. Daarom is verzoekers verweer dat hem nooit rechtstreeks werd gevraagd wie de daders waren en wie hem precies vervolgde en dat er geen diepgaand onderzoek zou zijn gedaan naar zijn situatie, niet dienstig, evenmin als het verweer dat de commissaris-generaal in gebreke blijft enige informatie na te gaan over het bestaan en handelen van gewelddadige bendes in Medellin en omstreken.

2.3.4.6. Verzoeker uit geen kritiek op het motief dat de door hem voorgelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen en enkel zijn persoonsgegevens bevestigen, die niet ter discussie staan. De Raad sluit zich aan bij dit motief en eigent het zich toe.

2.3.4.7. De in het verzoekschrift geciteerde informatie betreffende de algemene toestand in Colombia inzake het Vredesakkoord van 2016 dat in de praktijk niet correct wordt toegepast, is van louter algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane overwegingen, niet.

Daargelaten de opmerking dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad uit 2007 en 2012 inzake Colombia gedateerd is, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtspraak arresten geen precedentenwerking hebben. Inzake het voordeel van de twijfel wordt opgemerkt dat dit *in casu* niet van toepassing is, gezien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie, namelijk de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de

Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Gelet op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in Medellín, de hoofdstad van het departement Antioquia, waar verzoeker minstens de laatste jaren voor zijn vertrek uit Colombia heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Medellín, is gesteund. De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert van 2007 en 2012 en kan in deze evenmin dienend worden aangevoerd nu *in casu* recentere landeninformatie voorligt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.2. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET